

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 26.
(karácsony)**

Szepesy László

MEGJELENT AZ ÉLET

Énekek: 315,1-2; 318,1-4.5; 436,1-3

Lekció: Lukács 2,1-20

„És történt azokban a napokban, Augusztus császártól parancsot adaték ki, hogy mind az egész föld összeírattassék. Ez az összeírás először akkor történt, mikor Szíriában Cirénusz volt a helytartó. Mentek azért mindenek, hogy beírattassanak, ki-ki a maga városába. Felment pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Betlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; Hogy beírattassék Máriával, aki néki jegyeztetett feleségül, és várandós volt. És történt, hogy mikor ott voltak, beteltek az ő szülésének napjai. És szülte az ő elsőszülött fiát; és bepólyálta őt, és helyezte őt a jászolba, mivelhogy nem volt nekik helyük a vendégfogadó háznál. Voltak pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak, és vigyáztak éjszakán az ő nyájuk mellett. És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jött, és az Úrnak dicsősége körülvette őket: és nagy félelemmel megfélemlettek. És monda az angyal nekik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérték, és ezt mondták: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! És történt, hogy mikor elmentek az angyalok őtőlük a mennybe, mondták a pásztorembernek egymásnak: Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk. Elmentek azért sietséggel, és

*megtalálták Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fe-
küdt. És ezt látván, elhirdették, ami nékik a gyermek felől mondatott.
És mindenek, akik hallották, elcsodálkoztak azokon, amiket a pászto-
rok nékik mondtak. Mária pedig mind ez igéket megtartotta, és szí-
vében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítván és dicsér-
vén az Istent mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nékik
megmondatott.”*

Alapige: 1János 1,2

*„És az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla,
és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent
nékünk;”*

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy a számodra legértékesebbet, legfontosabbat: egyszülött Fiadat küldted el e világra, olyanná lett, mint közülünk egy, kivéve a bűnt. És mindezt azért tetted, mert láttad bűnbe esett voltunkat, láttad a reménytelen, menthetetlen helyzetünket, mert magunkon nem tudunk segíteni, megváltozni nem akarunk, és nem is tudunk. Köszönjük Neked, hogy Te a bűn mélységéből is képes vagy kiragadni bennünket, a halottból élővé változtatni. Hálát adunk azért, hogy karácsonykor ezt ünnepelhetjük: elküldted számunkra a Megtartót, a Szabadítót, és köszönjük Neked, hogy a Te szereteted ragyog fel ebben az ünnepben.

Hálát adunk azért, hogy most is van szavad hozzánk. Köszönjük, hogy nemcsak az angyali sereg által hirdetted az örömhírt, hanem később egyszerű pásztorok által is. Kérünk, add, hogy mi is halljuk a hirdetett igét. Szentlelked ajándékozzon meg minket halló fülekkel, értő szívekkel, de mindenekelőtt olyan hittel, amely elfogadja, igaznak tartja, és meg is cselekszi azt, amit Te az Igében nekünk kijelentesz. Ezért kérjük, Urunk, hogy végy el belőlünk minden akadályt, minden hitetlenséget, minden keményszívűséget, makacsságot, amely ennek útjába áll.

Könyörgünk, bocsásd meg, hogyha az ünnepünk másként telt, hogyha Rólad kevésbé volt szó, vagy csak rövid ideig. Kérünk, Te, aki képes vagy a Benned való igazi örömet nekünk adni – mert nemcsak meghirdetted azt, hanem ki is munkálod Szentlelked által bennünk –, ajándékozz meg bennünket ezen az ünnepen azzal.

Könyörgünk, hadd bízzunk mindezen munkádban, és abban, hogy meghallgatod kérésünket egyszülött Fiadért, Jézus Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Ha valaki naponként több forrásból is meghallgatja a híreket, akár TV-ből, rádióból, újságot, vagy internetes hírportálokat olvasva, akkor az nagyon jól tudja, hogy egy adott hírt, egy adott eseményt több kifejezéssel, szóval is meg lehet magyarázni, egy-egy cikk több oldalról megközelítheti az adott esemény mondanivalóját. Például egy megszávozott törvényre lehet úgy is utalni, hogy egy fontos mérföldkövet tettek le a mezőgazdaság életében, vagy a kritika oldaláról, hogy megint kik fognak rosszul járni, vagy arra, hogy milyen régi hiányt pótol ez a törvény, már régóta meg kellett volna hozni. Egy adott eseményt több oldalról meg lehet közelíteni, és több szóval kifejezni, hogy mit is jelent az. Isten emberré lételének csodáját a Biblia is sokféle kifejezéssel írja le: „*megszületett Jézus*” (Máté 2,1); „*a világosság eljött a világba*” (János 1,9); Isten „*szolgai formát vett fel*” (Filippi 2,7), azaz olyan lett, mint közülünk egy, emberré lett; Jézus leszállt a földre (Efezus 4,9). Ilyen és ehhez hasonló kifejezésekkel próbálja meg a Szentírás körülírni karácsony titkát, amelyet emberi ész teljes valójában sosem foghat fel.

Ezek közül az egyik legszembeötlőbb, leginkább figyelemfelkeltő és elgondolkodtató megnevezése Jézus születésének az, amit János apostoltól hallottunk a felolvasott alapigében, ami így hangzik: „*és az élet megjelent*”. Számtalan kérdést vet fel ez a megfogalmazás: mit értett az apostol ez alatt, hogy Jézussal „*az élet megjelent*”? Mit ért az alatt, hogy a biológiai létformák milliói által lakott bolygón megjelenik az élet? És hogyha nem a biológiai értelemben véve beszél az életről, akkor mit ért az élet szó alatt az apostol? Mit jelent a megjelenés kifejezés: fizikai láthatóvá lételt, vagy valami értelmi felismerést, vagy esetleg valami láthatatlannak a megjelenését, amelyet az ember hit által lát meg? És miért jelent meg az élet? Mi célja volt az élet megjelenésének? Milyen hatása van ránk – személy szerint rám – ennek az eseménynek? És hogyan lehetséges az, hogy az élet teljessége egy személyben összpontosuljon és jelenjen meg? Az élet nem mint egy általános fogalom, hanem mint egy személy – hogyan lehet ez? Ezeket a kérdéseket figyelembe véve nézzük meg, mit üzen Isten karácsony második napján az Igén keresztül nekünk Jézus Krisztus eljövételéről, arról, hogy megjelent az élet.

Először beszéljünk arról, hogy mit értett az apostol az alatt, hogy Jézus születésével megjelent az élet a földön. Valószínűleg nemcsak azt, hogy egy újabb kisbaba jött a világra, bár ez is igaz, és ez is fontos, mert Isten emberré lett, de valahogy mégis többről van itt szó, mint egy újszülött megszületéséről, mert egy kisgyermekre nem szoktuk azt mondani, hogy ő az élet. Azt is kizárhatjuk, hogy az apostol azt érti az

élet szó alatt, hogy egy átlagos emberi élet jelent meg, mert azt mondja erről az életről, hogy megjelent, azaz korábban rejtve volt. Ha pedig rejtve volt, akkor nem lehet azonos a nyilvánvaló emberi élettel, amelyet mindannyian élünk és látunk, amelyet mindannyian tapasztalunk. De azzal az ideális elképzeléssel sem lehet azonos, amit mi a boldog életnek nevezünk és gondolunk. Mert mindannyiunknak megvan az elképzelése arról, hogy milyen is a boldog élet, és mit kell tennünk annak eléréseért. Még hogyha ezt nem is fogalmazzuk meg magunkban, akkor is arra törekszünk, aszerint cselekszünk, amiről azt gondoljuk, hogy az nekünk jó, az boldoggá tesz minket. Hiszen azt hisszük, hogy mi tudjuk azt, hogy mi az igazi boldogság. Az anyagi biztonság, a sok pénz, a sok barát, vagy esetleg a befolyás, a nyugodt, higgadt természet, mások szeretete, valaki szerint a testi egészség, siker a munkában, boldog család, jó kapcsolat a gyermekekkel, egymással, másokkal való békességben élés, sorolhatnánk, hogy mennyi összetevőjét tudnánk megnevezni annak a boldog életnek, amit mi igazán boldognak tartunk. Ez a sok emberi elképzelés azonban alapvetően nem egyezik meg azzal, amit Isten tervezett az életünkkel. Isten többet és mást gondolt a mi életünk felől, mint mi el tudjuk képzelni. Filmeket is készítenek arról, hogy milyen a boldog ember: vagy nagyon gazdag, vagy mindennek örülni tud, vagy nagyon egészséges (és sorolhatnánk). De az, amit Isten tervezett a mi életünkkel, az gyakran nagyon ellentétes azzal, amit mi képzelünk. Ezt sejteti János apostol is, amikor úgy fogalmaz, hogy az élet megjelent, azaz, mintha úgy jelent volna meg, mint hogyha addig nem lett volna jelen, ez pedig azt jelenti, hogy az embernek fogalma sincs az igazi életről, meg kellett annak jelennie, mert nem tudta az ember maga megjeleníteni, nem tudta megélni, nem tudta kitalálni. Mert jelenlegi állapotunkban, felfogásunkban, elképzelésünkben meg sem közelítjük azt az igazi életet, amit Isten szán nekünk.

János apostol tehát az élet alatt valami teljesen másról beszél, mint amit mi ismerünk tapasztalatból. Minőségében annyira jobbat, különbet, többet, ami mellett a mi életünk szinte nem is tűnik igazi életnek. Ezért fakad fel az apostolból ez a felismerés: megjelent az élet. Megkérdezték volna, hogy de hát, ember, te nem élsz? Dehogynem, élek, de az az élet, ami megjelent, sokkalta jobb, teljesen más, mint amit mi élünk, és amit mi tudunk produkálni. És valóban, ha kinyitjuk a Szentírást, elolvassuk az evangéliumokat, és látjuk azokban Jézus Krisztus életét, akkor arra a következtetésre kell jutnunk, hogy abban olyan élet jelent meg előttünk, amely sok mindenben összehasonlíthatatlan a miénkkel. Nem mindenben. Nem a bűn okozta fájdalommal például, nem

a kísértésben, nem is az elszenvedett rosszindulatú támadásokban különbözik, mert azokban Jézus Krisztusnak is bőven része volt, ahogyan nekünk is, sőt, Neki még inkább. De az Ő élete teljesen más volt, az Ő élete szeretetben, türelemben, megbocsátani tudásban, az Atyával való szoros kapcsolatban, hitben, könyörületben, bizonyosságban, engedelmességben, alázatban, és ehhez hasonlóknak múlja jóval felül a mi életünket. Ne arra gondoljunk, hogy Krisztus élete azért volt különb, mert sok csodát tudott tenni. Ha elvennénk a csodákról szóló történeteket, akkor is egy teljesen más élet körvonalazódna ki előttünk, mint amit mi szoktunk élni. Jézus földi életéről beszél részben János apostol, amikor azt írja az 1. versben, hogy hallotta, szemeivel látta, szemlélte (azaz nemcsak felületesen nézte, hanem megvizsgálta, elgondolkozott azon), és kezeivel illette ezt az életet, mert ő 3 évig Vele élt. Lehet, hogy nem volt ott a születésekor, amikor megjelent ez az élet a földön, de 3 éven át látta Krisztusban az igazi Életet. És azt mondja az apostol: az Ő élete az Élet, amit igazán életnek érdemes nevezni. Nem a számunkra idegen, taszító, hanem az ember számára is vonzó, igazi örömmel, boldogsággal teli élet. Krisztus megszületésével, életével Isten rámutat arra, hogy az ember élhetne másfajta módon: lelki életet is. Karácsony ünnepén pont ezért az igén keresztül ezt kérdezi tőlünk mennyei Atyánk, hogy elhisszük-e, hogy Isten a mostaninál, e földi életnél jobbat szán nekünk, és hogy egyáltalán létezik jobb élet, a lelki élet, mint amit az emberi fantázia ki tud ötleni? Nem olyan, amelyben Isten gazdaggá, széppé és híressé tesz mindenkit, hanem olyan, amelyben boldog, békés szívet ad nekünk, bűneinkre bocsánatot, és az Ő szeretetét és hűségét minden nap. Beláttuk-e már, hogy a mi életünk Isten tervéhez képest nem is nevezhető igazi életnek, vagy még mindig Önélküle próbáljuk megvalósítani a boldog életről alkotott elképzelésünket? Az Istenben hívó ember is gyakran Istent csak egy részének tekinti az életének, és azt gondolja, hogy Ő kell a boldogsághoz, de még sok minden más is, és Isten csak egy darabbá silányul a nagy puzzle-képben. De közben nem vesszük észre, hogy kizárólag Őbenne van az élet. Hisszük-e, hogy ez az élet Krisztusban jelent meg, és Őáltala mutatja meg nekünk Isten, hogy milyen is az?

De ne gondoljuk, hogy János apostol pusztán moralizálni akar, és csak erkölcsileg tartja különbnek Jézus életét a miénknél (sokan gondolják ezt, hogy Jézusnak az etikája és erkölcsisége volt a mindennapinál különb), de az apostol pont arra akar rámutatni, hogy nem csak ebben. Mert azt is hangsúlyozza, hogy az élet ott jelent meg, ahol addig korábban nem volt. Azaz azt mondja, mintha egy sötét szobában, ahol

a sötétség miatt semmit nem lehetett látni, hirtelen kigyullad a fény, és ott megváltozik minden a sötétségben. Ne értsük félre: Isten már korábban is adott lelki életet az Ószövetség hívő népének, az életnek bizonyos kezdeménye már korábban is megvolt az emberek között Isten kegyelméből. De az igazi élet valódi teljessége, és az élet forrásának egy személyben való eljövetele felől nekik is csak reménységük és ígéretük volt, de ők maguk nem láthatták meg a testet öltött életet. Nekünk, az Újszövetség népének már megadatott, hogy halljuk az Életről szóló bizonyágtételeket, olvassuk azokat a Szentírásban, hogy mint jött el Krisztus, mint jelent meg, és hangsúlyozza János apostol, hogy az Ő megjelenése olyan volt, mint mikor az élet megjelenik a halál birodalmában, mikor az élő a halottak közé jön el, és mikor eljön, megelevenít, életre kelt sokakat. Ilyen volt Krisztus megjelenése, az Élet megjelenése.

És ez a kép, kifejezésmód, megegyezik a Szentírás más szakaszaival is. Mert gondoljuk végig, hogy Ádám és Éva bűnbeesése óta milyen átokkal sújt minket Isten jogosan bűneink miatt. Milyen büntetést helyezett kilátásba teremtő Atyánk az első emberpárnak engedetlenségük esetére? A halált. Nemcsak a fizikait, hanem a lelkit, ami érintette értelmi, hitbeli, akaratbeli képességeiket is, és amely az örök kárhozatban teljesedik ki. Azt a halált, amely nem pusztán az emberi cselekedetekben, hanem elsősorban természetünkben jelenik meg, abban, hogy milyen emberek is vagyunk. Azt a halált, amely az élet forrásától való elszakadásunkat jelentette. Ez a forrás pedig nem egy gyümölcsfa volt, hanem maga Isten, maga Jézus Krisztus. Az ember, mikor Tőle elszakadt, az élet forrásától vágta el magát, és attól a pillanattól kezdve, lehet, hogy egyfajta életet élünk, de az nem az isteni élet. Az életünket a Szentírás azért nevezi halálnak, mert azon a bűn uralkodik, amely testi-lelki romláshoz, pusztuláshoz vezet, amely megmérgezi Istennel és egymással való kapcsolatunkat, testi vágyainknak kiszolgáltat minket, hogy azok uralkodjanak felettünk, önzővé, iriggyé, képmutatóvá tesz bennünket. Ebben az állapotban, amiben vagyunk, a halál birodalmában megjelenik az Élet.

Ezt a súlyos állapotunkat ismerve János apostol arról az örömhírről beszél, hogy Jézusban az általunk elvesztett élet megjelenik számunkra, mégpedig nemcsak olyan formában, és nemcsak azért, hogy meglássuk azt, hogy hogyan néz ki, hanem azért jelenik meg Krisztusban, hogy miénk legyen az élet, hogy Isten azt nekünk ajándékozza. Mert az élet emberként jött el, emberi formában. Krisztus megszületésével Isten azt az örömhírt hirdette meg, hogy a bűnös, halál átkától szenvedő emberi természetet Ő képes megújítani, képes nekünk életet

adni. Más szavakkal: mivel a halott ember nem képes magától megelevenedni, ezért az élet jött el közénk, hogy életet adjon sokaknak. Nem mi jutunk el az élethez, Testvérek, az élet jött el hozzánk, hogy kiáraszsa az Ő kegyelmét ránk. Megjelent az élet, megjelent Isten, hogy közösségünk legyen Vele, közösségünk Jézus Krisztussal, az élet egyetlen forrásával és okával. Ő rendezte bűneink kérdését, Ő győzte le a testi halált, hogy Istennek élhessünk. Az apostol tehát azért nevezi Őt életnek, mert Ő az igazi forrása annak, és hit által, a Vele való kapcsolatban miénk lehet ez az élet.

Ezt látjuk a pásztorok esetében is, akiknek az életét nem sokan irigyelték. Tudjuk jól, hogy ezek az emberek a társadalom alján élő szegények voltak, akik a mezőkön éltek kinn, állatokra vigyázva, akiket megvetettek, mert nem tudták betartani az isteni parancsolatokat, törvényeket életmódjuk miatt, ezért tisztátalanként tekintettek rájuk. Mégis ezek a férfiak találkoztak a jászolban fekvő Jézussal, és életük megváltozott, ahogyan az angyal hirdette: nagy örömük és békességük lett, pedig úgymond sem életszínvonaluk, sem körülményeik, sem bajaik, sem nehézségeik nem változtak, azok maradtak ugyanolyanok. Mégis találkoztak a megjelent Élettel, és ez megváltoztatta az övüket is. A történet végén azt hallhattuk, hogy visszatértek a helyükre, dicsőítve Istent, és hálaát adva Őneki. Ez az örömhír, és ez az élet az ő életük forrásává vált.

De az alatt, hogy Jézus Krisztus az Élet, János apostol nemcsak földi életet, hanem az örök életet is érti. Megjelent az ember számára az örök élet lehetősége, az örök élet ajándéka. Mert Isten nemcsak erre a 70-80 évre akar nekünk igazi életet adni, hanem olyat akar, amely örökké megmarad, amely egyre jobban nő és kiteljesedik, mint egy földbe ültetett mustármag. Krisztus az örök élet forrása, és Őbenne ez a forrás jött közénk, hogy magát nekünk és értünk odaadja.

Amikor János apostol Életnek nevezi Krisztust, akkor egyben hozzánk egy kérdést is intéz: hiszed-e, hogy az Élet megjelenése azt jelenti, hogy az tőlünk távol volt, hogy akármilyen életet is éltél Isten nélkül, távol voltál az igazi élettől, mert a halál átka alatt éltél, és szíved hétköznapi bűnöd, a benned lévő gonosz gondolataid, indulataid, vágyaid forrása volt, és Istennel való kapcsolatod megszakadt, és pont ezért az élet forrásával neked nem volt kapcsolatod? Vagy azt gondolod természetesnek, hogy ez az igazi élet, amit Isten nélkül lehet élni, hogy ilyenek vagyunk, és ennyi az, ami az emberből lehet? Nem hiszed, hogy Isten által Krisztusban elkészítettett egy új élet számodra? Hisszük-e, hogy bűneinkből, a bűn uralma, és a ránk váró kárhozat alól Krisztus szabadít meg minket, hiszen Ő azért jött, hogy nekünk életünk legyen (János 10,10b)?

Hisszük-e, hogy ha Őt megnyerjük, és ha Őbenne hiszünk, akkor miénk az örök élet, és a halál átka nem uralkodik többé rajtunk? Hisszük-e, hogy átmentünk a halálból Isten országába, ha Őbenne hiszünk?

Térjünk arra rá, amit János apostol ezzel a szóval fejez ki, hogy ez az Élet megjelent. Mit ért ez alatt János apostol? Elsősorban és részben karácsony csodáját, hogy Isten emberré lett, hiszen a megjelenésben ott rejlik az a szándék is, hogy Isten láthatóvá akar válni. Megjelent, ember-ré lett. Jézus Krisztus pedig, lehet, hogy nem fényes palotában született, lehet, hogy nem egy egész nép ünnepelte az Ő eljövételét, mégsem volt rejtve, nem volt eltitkolva az Ő eljövetele, mert Isten ezt az életet láthatóvá akarja tenni, azt akarja, hogy megjelenjen minél többek számára, és Isten gondoskodott erről. Gondoskodott arról, hogy minden rendű, rangú ember tudjon róla: Jeruzsálemben, az ország szívében a napkeleti bölcsek hirdették a megszületett Király eljövételét. Lehet, hogy Jeruzsálem felháborodott ezen, de meg lett hirdetve, hogy eljött, megjelent az Élet. Hallották a gazdagok, a nemesek, a királyok, a papok, az értelmiségiek, a vezetők, de eljutott a nincstelen pásztorokhoz is ez a hír, akik saját szemeikkel meggyőződhetnek efelől. Nemcsak a zsidó nemzet, hanem a napkeleti bölcsek, a pogány nép tagjai is hallhatták ezt, és később világszerte is elterjedt az Ő eljövételének örömhíre. De nemcsak a földön jelent meg ez az örömhír: a mennyben mennyei seregek sokasága hirdette az örömet, és dicsőítette Istent azért, mert elküldte az Életet a földre. Isten, mondhatni szándékosan mintegy reflektorfénybe – ma így mondanánk – helyezte az Élet eljöttét, hogy mindenki számára egyértelmű legyen, még akkor is, ha csak 3 évtizeddel később mutatkozott meg leginkább az, hogy kicsoda Jézus, bár a születésekor is egyértelművé lett, utána következett 3 évtized néma csönd, de aztán megint felragyogott az élet, de már a születésekor is megjelent és láthatóvá lett. A megjelent szó mögött tehát látnunk kell Istennek azt az egyértelmű szándékát, hogy ismertté, láthatóvá, hallhatóvá, kézzel tapinthatóvá akarja tenni ezt az örömhírt, hogy sokan meggyőződhessenek, és tanúi lehessenek annak, hogy kicsoda jött el közénk, és az apostol erről tesz bizonyosságot, hogy ővele ez történt: Isten megjelentette neki az Életet. Az eredeti görög kifejezést, amit itt az apostol használ a megjelenetre, a magyar fordítás nem adja teljesen vissza, mert a nyelvünkéből a passzív szerkezet már kihalt (legalábbis ritkán használjuk), mert úgy lehetne visszaadni legjobban ezt a megjelent szót, hogy az élet megláttatott, Isten megláttatta velünk az életet.

Mit jelent ez? Isten hogyan láttatta meg az életet? Bár János azt mondja, hogy fizikailag volt érzékelhető, mert lehetett hallani, látni, kéz-

zel tapintani, azért tudjuk, hogy ennél többről van itt szó. Mert sokan látták és hallották testileg Jézust, mégsem tartották Őt az életnek, hanem csak egy tanítónak, vagy egy csalónak, vagy egy egyszerű ácsembernek. A megjelent kifejezés nem jelenthet egyszerű értelmi felismerést sem, hiszen ahogyan említettem, akkor a görög szónak aktívnak kellene lennie, Jánosnak úgy kellett volna mondania, hogy megértettem, megjelent az értelmem által. Ugyanakkor a passzív szerkezet arra enged következtetni, hogy Isten az, aki megláttatja az emberrel, megláttatta Jánossal, hogy megjelent az Élet. És mindenkivel ezt teszi az Úr, aki elhiszi, hogy Jézus Krisztus az élet maga. Ezért az élet megjelenése Istennek azt a bennünk elvégzett munkáját is jelenti az Ő fizikai megjelenése mellett, amely során életet ad az Övéinek, értelmet, hogy elfogadjuk, hogy Jézus Krisztus az igazi élet, és Ő annak egyetlen forrása. Ha Isten ezt elvégzi benned, akkor megjelenik számodra az élet. Ha hiszed, ha megjelenik a hit ajándéka a szívedben, akkor megjelenik az élet is.

Isten ezen munkája miatt pont ezért ma is megjelenhet nekünk Jézus úgy, mint maga az élet. Lehet, hogy fizikailag nem látjuk Őt, de hit által a Róla szóló beszámolókon, a Szentírás ígétjein keresztül ma is megláthatjuk Őt, és Isten meg is akarja nekünk mutatni Őt, ahogyan születésekor tette. Ezért ma nem az a kérdés karácsony ünnepén, hogy hiszel-e egy Jézus nevű ember megszületésében, hanem az, hogy hiszed-e, hogy Isten Őt neked hit által akarja megmutatni, nem pusztán úgy, amit az értelmekkel felfogsz, hanem úgy, ahogyan az az Igében le van írva? Isten meg akarja jelentetni számodra az örök életet Krisztusban, ahogyan azt a Biblia elénk adja. És kéred-e ezt a hitet? Akarod-e Őt másként meglátni? Nem egyszerű emberi ésszel, hanem a hit útján keresztül, úgy, ahogyan az az Igében van.

Mert az Ő megjelenésének célja részben ez is volt, hogy mi higgyünk Őbenne. Ezért az apostol folytatja az alapigéiben. Azt mondja, hogy *„és az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk;”* és a 3. versben folytatja: *„közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal”*. Az apostol személyes felelősségének tartja, hogy mivel megjelent számára az Élet hit által, és az övé lett ez az Élet, ezt nem tarthatja meg, hirdetni kell neki, hogy mi is, mások is kapcsolatba kerüljünk az Atyával, a Fiával és a Szentlélekkel, és az Ő népével, a hívőkkel, a gyülekezet tagjaival. Ez a kapcsolat köztünk és Isten között az Ő ígétének elhívése által jön létre, ezért karácsony nagy kérdése – ahogy tegnap is

hallottuk –, hogy hiszünk-e az isteni kijelentésnek, amely Jézusról szól, az Igének, amelyen keresztül Isten vezet bennünket az életben, az igazi életben? Ez volt a pásztorok és napkeleti bölcsek számára is a fő kérdés: hallva a Jézus születéséről szóló örömhírt, elhiszik-e azt, és ez a hit cselekedetté válik-e az életükben, megmozdítja-e őket, elindulnak-e megkeresni az újszülöttet, találkozni Ővele? És mivel ők hittek, őket Isten Jézushoz vezette. A kérdés az, hogy mi hiszünk-e az Igének, és találkoztunk-e már Jézus Krisztussal személyesen? De nemcsak karácsonyra vonatkozó kérdés ez, hanem életünk minden napjára. Mert az élet nemcsak elkezdődik, hanem folytatódik minden nap. Az Élet nemcsak megjelenik, hanem vezet: aktívan akar jelen lenni az életünkben. Ha valaki kapcsolatba kerül az Élettel, pontosabban az az Élet benne marad – ahogy az Ige mondja, ahogyan Pál apostol is azt kifejezi, hogy *„élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”* –, akkor kérdés az, hogy én minden napon ezt az Életet akarom-e követni? Mert akiket Isten újjászül, új élettel ajándékozik meg, azokban ezt az életet meg is őrzi, és növelni akarja, nem akarja, hogy kicsiny maradjon. Megjelent az Élet, hogy higgyünk Benne, hogy hit által Ő éljen bennünk minden nap. Amikor Isten szerint élsz, akkor az Ő élete mutatkozik meg benned, Testvérem. Megjelenik az élet az Igén keresztül, és Isten azt a csodát viszi véghez, hogy megjelenik az élet az Ő gyermekeiben mások számára. Nem olyan tökéletesen, mint Krisztusban, nem olyan tökéletesen, mint az Ő tetteiben és az Ő életében, de mégis Őt akarja kiábrázolni rajtunk keresztül. Hisszük-e ezt, és követni akarjuk-e így az Életet?

János apostol a Jézus Krisztus születéséről, életéről szóló örömhírt ebben a néhány szóban fogalmazza meg, hogy az *„élet megjelent”*. Emlékszem arra, hogy mekkora szenzáció volt az, amikor tudósok a Marson mikroszkopikus élet nyomaira bukkantak. Az újságok, a hírek szinte csak erről tudtak beszélni. Az Ige egy még nagyobb hírről számol be, hogy megjelent az élet a Földön, közöttünk, hogy minket kiragadjon a halál birodalmából, és magával az Élettel, Jézus Krisztussal vonjon személyes kapcsolatra és közösségre. Isten Szentlelke adja meg nekünk, hogy ezt a személyes találkozást az Élettel valóban átéljük, megtapasztaljuk, megajándékozottak legyünk, és hogy ha már miénk ez az élet, akkor adja az Úr, hogy tudjunk érte hálát adni, rácsodálkozni ennek az ajándéknak kivételes voltára, mert az életnél többet mit kaphatunk? Krisztusnál többünk ki vagy mi lehet? Senki. És pont ezért, a karácsonyi ünnep a hálaadás ünnepe, mert megajándékozott minket Isten az élettel, és ezért a csodáért magasztaljuk Őt, amit János így fogalmaz meg: megjelent az élet.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, azért, mert látva a mi életünket, amely igazából a Te szemeid előtt halál, megkönyörléssel rajtunk, és nem ítélettel, hanem kegyelemmel küldted el egyszülött Fiadat.

Urunk, gyakran úgy vagyunk az étellel, mint az ünnepléssel is. Gyakran azt hisszük, hogy bizonyos körülmények: meleg családi ház, finom ételek, fenyő feldíszítve, bizonyos ajándékok megkapása az, ami ünnepé teszi az ünnepet. És ezt gondoljuk gyakran az életről is, hogy a körülményeink biztosak, bizonyos dolgokat meg tudunk tenni, vagy bizonyos emberek ott vannak jelen az életben, akkor már minden rendben van, és igazi életet élünk.

Bocsásd meg, hogy nem látjuk meg, mert bűneink elvakítják szívünket, hogy az élet ennél több. Az az élet, amit Krisztusban mutattál meg nekünk, amit Őbenne és Őáltala hoztál el a földre, és a golgotai kereszten és feltámadásával szereztél meg nekünk, az másabb és kitűnőbb, mert Tőled való.

Urunk, hogyha még nem a miénk ez az élet, ha még azt hisszük, hogy saját erőből képesek vagyunk boldogok lenni, kérünk, Te mutass rá arra, hogy Te jobbat készítettél számunkra. És kérünk, hogy ajándékozz meg minket hittel egyszülött Fiadban, hogy miénk lehessen az élet, és Őbenne valóban meg is találjuk azt.

És ha már miénk ez az élet, hadd adjunk Neked hálát, hadd magasztaljunk fel Téged ezért, mert kimondhatatlanul nagy ajándékkal ajándékoztál meg bennünket. Köszönjük Neked, hogyha már az élet útján járhatunk. És köszönjük neked, hogy Igéd által azon vezetni kívánsz bennünket újból és újból.

Hadd könyörögjünk különösen azokért, akik az ünnep alatt nem látják meg az örömet Tebenned, azokért, akik szeretteiket veszítették el, akiknek nagy fájdalmuk van, szenvednek, akár betegségtől, akár az élet más dolgaitól.

Kérünk, Urunk, Te tedd ezt az ünnepet igazi örömmé, úgy, hogy mi is meglássuk, hogy az életet küldted el személyesen nekünk.

És kérünk, hogy hadd teremjünk úgy gyümölcsöt ettől az ajándéktól, Igéd által, Szentlelked munkája révén, hogy mások előtt is megjelenhessen ez az élet. Add, hogy a mi ünneplésünk, hétköznapijaink, döntéseink, kívánságaink Terólad hadd beszéljenek.

Kérünk, hogy Te magad újból és újból jelentsd ki magad nekünk, mert olvashatjuk az Igét, a Szentírást. Hogyha Te nem fejtet meg nekünk annak mondanivalóját, akkor lepel marad a mi szívünk előtt. De

MEGJELENT AZ ÉLET

Te azt mutattad meg nekünk karácsonykor is, hogy meg akarod jeleníteni számunkra az élet útját. Köszönjük ezt a kegyelmet és irgalmat.

Könyörgünk, hogy az ünnep elmúltával is hadd maradjon meg az örömünk, ahogyan a pásztoroknak és a napkeleti bölcseknek is. És ebben az új életben járva hadd tudjunk egymással is közösségben lenni, mert a hívőkkel való közösség Veled való közösséget jelent. Köszönjük, hogy közösségünk lehet Veled bűneink ellenére.

Áldott legyél azért, mert megígérted, velünk maradsz „*minden napon a világ végezetéig*”, amíg magad mellé veszel minket.

Te vagy az, aki megőrzöd bennünk ezt az életet, táplálod, erősíted, hogyha meggyengül, akkor erőt adsz, ha elbátortalanodik, bátorítasz. Kérünk, valóban hadd bízzunk egyedül Benned, és ezáltal is hadd dicsőítsünk Téged.

Egyszülött Fiadért kérünk, továbbra is cselekedd meg mindezeket mivelünk!

Ámen.

436,1-3

Kolozsvár, 1837.

Ö- rülj, szí- vem, Ví- gadj, lel- kem,
É- kes- sé- ged lett a hit; Va- cso- rá- hoz,
Mégy Jé- zus- hoz, Hi- va- ta- los vagy te itt.

2. Ha bűnödért Halálos bért
Érdemlettél lelkedre: E szent asztal
Mevigasztal S válik idvességére.

3. Ez örömben, Reménységben,
Jézus, ma hozzád jövök. Asztalodnál
Lábam megáll: Testem, lelkem újítsd meg.